

Pojdite in povabite vse na svatbo (prim. Mt 22,9)

Premišljevanja ob svetopisemskih odlomkih pri svetih mašah za Misijonski mesec oktober 2024

Na povabilo Papeške Misijonske zveze so sodelovali in napisali naslednja premišljevanja:

- Za nedelje: p. Yoland Ouellet, o.m.i., PMD narodni ravnatelj, frankofonska Kanada
- Za dneve med tednom:

1. do 14. oktober: p. Karl Wallner, OCist, PMD narodni ravnatelj, Avstrija

15. in 23. oktober: p. Pierre Diarra

16. do 22. oktober: p. Jafet Alberto Peytrequín Ugalde, PMD narodni ravnatelj, Costa Rica

24. do 31. oktober: p. Dennis C. J. Nimene, PMD narodni ravnatelj, Liberija

*Prevod in priredba za Slovenijo: Misijonsko središče Slovenije –
del Papeških misijonskih družb*

Torek, 1. oktober 2024

26. teden med letom – leto B

Sv. Terezija Deteta Jezusa

Job 3,1-3.11-17.20-23; Lk 9, 51-56

Danes se začne svetovni misijonski mesec, ki bo dosegel vrhunec na misijonsko nedeljo. Misijoni so že vrsto let eden glavnih poudarkov Cerkve, papežev, škofov in številnih gibanj ... Mnogi imajo dobro voljo. Zakaj se torej zgodi tako malo? Današnji evangelij nam lahko pomaga videti napačne pristope. Prvi se velikodušno ponuja Jezusu, želi mu povsod slediti. Toda ali je pripravljen prevzeti tudi negotovost? Koliko stvari mi, kristjani, ne naredimo, ker si jih želimo le z ustnicami! Če hočeš slediti Jezusu, moraš biti pripravljen zapustiti »toplo gnezdo« znanega.

Tudi drugi želi slediti Jezusu, vendar mora najprej pokopati svojega očeta. To je samo po sebi dobro delo, vendar Jezus hoče več, hoče radikalnost v naših odločitvah zanj. Papež Frančišek v okrožnici Veselje evangelija (št. 22) piše, da bi moralo vse v Cerkvi biti misijonsko. Kaj pa mi? Nadaljujemo s številnimi mrtvimi strukturami, opravljamo »običajne posle«, čeprav vidimo, da mnoge stvari umirajo. Koliko energije v naših župnijah in skupnostih vlagamo v stvari, ki nimajo misijonarske moči? Stvari, ki so bile dobre in plodne pred 50 ali 30 leti, ni nujno, da so tudi danes še takšne. Misijonarska Cerkev mora imeti tudi pogum, da pusti umirajoče stvari umreti in si upa poskusiti nekaj novega. »Naj mrtvi pokopljejo svoje mrtve!«

Tretji od Jezusa prejme radikalni napotek, ki nam lahko pomaga pogumno vstopiti v misijonski mesec oktober: Ne oziraj se nazaj, glej naprej. Zdaj ni čas za nostalgijo, zdaj gre za prihodnost krščanske vere!

Ni naključje, da se misijonski mesec oktober začne s praznikom svete Terezije iz Lisieuxa, ki je že kot mlado dekle želela radikalno slediti Jezusu in je to iz velike ljubezni počela vse do svoje zgodnje smrti. Za nas je še manj naključje, da oktober ni le mesec svetovnega misijona, ampak tudi mesec svetega rožnega venca. Da bi namreč sprejeli Gospodovo povabilo k radikalni predanosti njemu in njegovemu poslanstvu, potrebujemo molitev in priprošnjo ženske, ki je storila to, česar trije moški iz današnjega evangelija niso mogli storiti: »Glej, dekla sem Gospodova! Popolnoma se dajem na razpolago Božjemu poslanstvu za ta svet.«

Sreda, 2. oktober 2024

26. teden med letom – leto B

Angeli varuhi

2 Mz 23,20-23; Mt 18,1-5.10

Prvih 20 let svojega življenja se učimo biti odrasli. Z odraščanjem pridobivamo zaznave, izobrazbo, znanje in spretnosti, brez katerih ta svet ne bi mogel delovati. Svet, v katerem bi bili samo otroci, bi bil kaos in anarhija. Kaj torej misli Jezus, ko pravi: »Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne morete vstopiti v nebeško kraljestvo?« (Mt 18,3)

Jezus ima v mislih dve drži. Prvič, držo majhnosti: ne smemo si ničesar domišljati, ne smemo se počutiti boljše od drugih. V Kristusovem nebeškem kraljestvu so zadnji prvi in majhni so pravzaprav veliki. Druga drža, ki se je moramo naučiti od otrok je: otroci se pustijo voditi. Četudi so včasih trmasti in pogosto želijo precej hitro doseči svoje; vedo, da potrebujejo pomoč mame in očeta, pomoč »od zgoraj«.

Danes je praznik svetih angelov varuhov. Jezus o otrocih pravi, da »njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obličje nebeškega Očeta« (Mt 18,10). Bistvo angelov je, da so osredotočeni na Boga. Poslanstvo angelov do nas je, da nas usmerjajo k Bogu. Naše misli morajo biti usmerjene v nebeške stvari, ne v zemeljske. Naš pogled mora biti usmerjen k cilju, k Bogu, da se naše življenje ne izgubi v vijugastih črtah nepomembnosti.

Kristjani bolj kot kdaj koli prej potrebujemo svete angele, da bi lahko bolje razumeli svoje poslanstvo. Prvi cilj Cerkve mora biti širjenje vere v Jezusa Kristusa. To je mogoče le z njegovo milostjo; mogoče je le, če smo majhni in ponižni. In ta svet lahko spremenimo le, če smo osredotočeni na resnično in bistveno: na Boga samega. Dragi angel varuh, prosim, pomagaj mi, da postanem ponižen kakor otrok. In prosim, usmeri vsa moja prizadevanja k Bogu!

Četrtek, 3. oktober 2024

26. teden med letom – leto B

Job 38,1.12-21; 40,3-5; Lk 10, 1-12

Jezus pošlje apostole in opazimo, da je tu omenjeno nenavadno število: apostolov ni 12 ampak 72. Vsak otrok ve, da je bilo apostolov 12. 12 pomeni polnost izraelskih rodov. Število je tako pomembno, da je po Judovem odhodu pred binkoštni dodan Matija kot dvanajsti. To število pa je pomembno tudi v današnji Cerkvi, saj papež poskrbi, da je vedno okoli 120 kardinalov, ki so mlajši od 80 let, ki so torej pooblaščen za izvolitev papeža.

Luka opisuje razpošiljanje učencev in to je preprosto presenetljivo; da jih je 72, ne le 12, ampak 5x12. Morda učenjak Luka namiguje na 72 judovskih učenjakov, ki naj bi prevedli hebrejsko Sveto pismo v grščino, zato se ta prevod imenuje »Septuaginta«, kar pomeni prevod »sedemdesetih«.

72 preprosto pomeni tudi to, da ni SAMO 12 apostolov, ki so poimensko naštetih na več mestih v evangelijih, ampak jih je več. In to ima nekaj opraviti z nami, današnjimi kristjani: napačno je misliti, da so poslani samo škofje, samo duhovniki itd., saj jih je VEČ. Cerkveno učiteljstvo, papeži, zlasti Frančišek, se nikoli ne naveličajo ponavljati, da ima VSAK krščeni že zaradi svojega krsta poslanstvo.

Smo v misijonskem mesecu oktobru in evangelij je izpraševanje vesti: ali se zavedamo, da imamo poslanstvo; ali se zavedamo, da nas pričevanje za evangelij lahko stane časti; da nas lahko stane časa in denarja, da nas lahko stane premagovanja; da moramo pričakovati zavrnitev in posmeh. Prenehajmo udobno sedeti in kriviti druge za propad krščanske vere.

Naposled sem jaz sam, ki moram nekaj storiti. Po krstu sem od Gospoda izbran, sem eden od 72, ki jim Gospod še danes govori: »Pojdi! Pošiljam te!«

Petek, 4. oktober 2024

26. teden med letom – leto B

Sv. Frančišek Asiški

Job 38,1.12-21; 40,3-5; Lk 10,13-16

Nam današnjim kristjanom ni težko ceniti svetega Frančiška kot ponižnega »ubožca«. Danes se na splošno ceni zavezanost ubogim, bolnim in ljudem brez pravic. Tudi ljudje, ki so daleč od vere in so kritični do Cerkve, spoštujejo kristjane, ki se zavzemajo za šibke in uboge.

Če Frančiška ne želimo »občudovati« le navzven, potem moramo najprej pogledati njegovo ljubezen do Kristusa. Mati Terezija, Frančiškova ženska različica, nam je pokazala to ljubezen do Jezusa: v adoraciji pred Najsvetejšim zakramentom, s pogledom na Božjega Sina, je našla moč, da je skrbelo za umirajoče ljudi, ki so kot smrdljive smeti ležali na ulicah Kalkute. Frančišek je bil v svoji ljubezni do Jezusa tako goreč, da je ta celo vžgal svoje stigme v njegovo telo. Molitev in evharistija nista sama sebi namen; z njima se priklenemo na Jezusa in dobimo moč, da ljubimo, kot je ljubil on.

Nihče od nas nima hormonske žleze, ki bi proizvajala »nesebičnost« in »predanost«. Ko nekdo ljubi Jezusa, se v njem odpre izvir, ki teče skozenj. Nato ga spremeni v ljubitelja. Zakaj? Ker ogenj, ki gori v Jezusovem srcu, nenadoma vzplamti tudi v njem. Zgodi se poistovetenje, ki ga povzroči Jezus: »Kdor vas posluša, mene posluša ...« (Lk 10,16).

In potem povsem samodejno pride do »poslanstva«: če namreč v tebi gori Jezusova ljubezen, se samodejno rodi želja, da bi njegov ogenj posređoval naprej. To pomeni, da tisti, ki so priklenjeni na Jezusa in se pustijo raniti njegovi ljubezni, imajo poslanstvo in nalogo. Frančišek se je čutil poklicanega, da oznanja evangelij in ljudem pripoveduje o Jezusu. Bil je tako »misijonarski«, da je leta 1219 odšel v Egipt in sultanu Maliku Al Kamilu pridigal o Gospodu Jezusu Kristusu.

Sveti Frančišek nas uči, da ima naše poslanstvo svoj izvor v povezanosti z Jezusom. Njegovo poslanstvo je ljubezen. Mi pa postanemo deležni njegovega poslanstva: v dejavni dobrodelnosti in z neustrašnim pričevanjem.

Sobota, 5. oktober 2024

26. teden med letom – leto B

Sv. Faustina Kowalska

Job 42,1-3.5-6.12-17; Lk 10,17-24

Spet so tu 72-eri, ki jih je poslal Gospod. Ne le 12 apostolov, katerih imena so nam dobro znana in jih častimo kot temelje Cerkev ter izvor službe škofov in duhovnikov. Ne, tu je še 60 anonimnih učencev. V teh neimenovanih in neznanih so navzoči vsi krščeni, ne glede na to, če imajo posebne odgovornosti s posvečenjem, redovnim poklicem in cerkveno službo. Prav vsak krščeni je poslan, kot večkrat poudarja papež Frančišek!

In 72-eri prinašajo dobre novice, saj jih zle sile ubogajo, takoj ko izgovorijo Jezusovo ime. Če želimo postati misijonarska Cerkev, potem se moramo tega nujno zavedati: prihodnosti Cerkev ne ustvarjamo mi. Mi smo le orodje. Naš Odrešenik Jezus Kristus je Gospod neba in zemlje. Kjer se zanašamo le na svoje moči, se lahko zgodijo le bedne in šibke stvari! Ljudje lahko ustvarimo le človeške stvari, Bog pa lahko ustvari božje!

Jezus svojim učencem podeli moč, ki ne prihaja od njih, ampak iz njegove navzočnosti v njih. Zato se je dobro spominjati današnjih svetnikov: Faustina Kowalska je dočakala komaj 35 let, bila je šibka ženska, ki je vedela samo za eno stvar: "Moram se popolnoma spojiti z Jezusom, popolnoma se mu predati." In tako jo je Jezus v njeni umaknjenosti v Varšavi izbral, da je postala misijonarka usmiljenja. Želela je, da bi vsi ljudje, še posebej tisti, ki so daleč od Boga, in grešniki, izkusili žarke milosti Božjega usmiljenja. Za to je živela, delala in molila; za to je žrtvovala svoje mlado življenje.

Izprašajmo si vest: Ali sem dovolj »priklenjen« na Jezusa? Ali mi je pomembno, da ga oznanjam? Ali si želim, da bi vsi ljudje izkusili usmiljeno Božjo ljubezen?

Nedelja, 6. oktober 2024

27. teden med letom – leto B

1Mz 2,18-24; Ps 128; Heb 2,9-11; Mk 10,2-16

V tem misijonskem mesecu oktobru se zahvaljujemo Bogu za njegove blagoslove, ki jih daje v posvečenem življenju, v življenju parov in družin, ko si v imenu vere prizadevajo za izgradnjo Božjega kraljestva pravičnosti, bratstva, vzajemnosti, ljubezni in solidarnosti. Bog deluje po njih, da bi zedinil ljudi, da bi pomagal najbolj ubogim in nemočnim. Skupaj, ne sami, se ljudje učijo presegati individualizem, sebičnost in trdoto srca, da bi rasli v ljubezni, podelitvi, pozabljanju nase in darovanju sebe.

Ponavadi gledamo duhovnike in redovnike kot tiste, ki si prizadevajo za izgradnjo Božjega kraljestva. V našem času pa vidimo tudi misijonske pare in družine, ki prihajajo tudi iz gibanj in se posvečajo Kristusovemu naročilu: »Pojdite in naredite vse narode za moje učence!«

Sveti oče je za letošnji misijonski mesec izbral geslo: **»Pojdite in povabite vse na svatbo!«** (Mt 22,9) (Tema MN 2024). V geslu sta navzoča dva glagola, ki izražata srce misijonov: **»pojdit«** in **»pokličite«** v smislu **»povabite«**. V priliki o gostiji so bili služabniki sicer že enkrat poslani, da bi prinesli kraljevo sporočilo povabljenim (prim. vv. 3-4). In kralj jih pošlje ponovno. To nam pomaga razumeti, da je misijon neutrudno izstopanje iz sebe naproti celemu človeštvu, da ga povabimo na srečanje in v občestvo z Bogom. Neutrudno! Bog, ki je velik v ljubezni in bogat v usmiljenju, vedno gre naproti vsakemu človeku, da ga pokliče k sreči svojega kraljestva (pp. Frančišek, Poslanica za Misijonsko nedeljo 2024).

V svoji 7. katezezi o gorečnosti za evangelij papež Frančišek pravi skupaj s koncilom: »Krščanska poklicanost je [...] po naravi tudi poklicanost k apostolatu« (Odlok o laiškem apostolatu, 2). To je skupni klic, »kot skupno dostojanstvo članov temelji na dejstvu njihovega prerodenja v Kristusu; skupna je tudi milost posinovljenja; skupna je poklicanost k popolnosti; tako je tudi samo eno zveličanje, eno upanje, ena nedeljena ljubezen.« (C, 32). To je klic, ki zadeva tudi tiste, ki so prejeli zakrament svetega reda, posvečene osebe, vsakega vernega laika, moškega in ženske, to je klic vsem.

Misijoni so zadeva srca, ki sprejme kraljestvo. Blažena Pauline Jaricot, ustanoviteljica današnje Papeške družbe za širjenje vere, je to odkrila v svojem molitvenem življenju in dobro povzame celoto takole: molitev je Božje kraljestvo v nas. Naj naše srce prevzame neskončna ljubezen Jezusa Kristusa! Misijoni so tudi vprašanje oznanjevanja kraljestva, Boga, ki je vedno blizu, ljubeč in usmiljen. Jezus pravi: »Oznanjujte, da se je nebeško kraljestvo približalo« (v. 7). Zato je treba predvsem in v vsem povedati: Bog je blizu. A nikoli ne pozabite tega: Bog je bil vedno blizu ljudem, on sam to pravi svojemu ljudstvu. Govori: »Poglejte, kateri Bog je tako blizu narodom, kakor sem jaz vam?« Bližina je ena najpomembnejših stvari za Boga. Tri stvari so pomembne: bližina, usmiljenje in nežnost. Tega ne smemo pozabiti (4. kateheza o gorečnosti za evangelij).

Molimo, da bi vsi ljudje, vsi pari in vse družine odkrili lepoto načrta Božje ljubezni zase. Če bomo sprejeli Božje kraljestvo vase, bodo naša srca Božjih otrok prinašala sadove ljubezni, vzajemnosti, občestva, edinosti in bomo, kot pravi psalmist, videli srečo. Naj nas vodi sveta Terezija Deteta Jezusa, sozavetnica misijonov, skozi ves ta misijonski mesec. Vsi krščeni smo poslani. Papež Frančišek nam ob njenem zgledu pravi: misijonarji, katerih zavetnica je Terezija, niso samo tisti, ki naredijo velike razdalje, ki se naučijo novih jezikov, ki delajo dobre stvari in so nadarjeni za oznanjevanje; ne, misijonar je tudi tisti, ki živi tam, kjer se nahaja, kot orodje Božje ljubezni; to je tisti, ki naredi vse, da bi po njegovem pričevanju, molitvi in priprošnji *Jezus postal navzoč*. In vera se rodi iz privlačnosti. Kristjani ne postanemo zato, ker nas kdo v to sili, temveč zato, ker se nas je dotaknila ljubezen (16. kateheza o gorečnosti za evangelizacijo).

Papež Frančišek predstavi pričevanje nekega laika iz Venezuele, ki je bil misijonar in orodje Božje ljubezni tam, kjer se je nahajal: blaženi Jose Gregorio Hernandez Cisneros. Rojen leta 1864 je vero sprejel pri svoji materi: »Moja mati me je že v zibelki naučila kreposti, vzgajala me je v poznavanju Boga in mi kot vodilo podarila ljubezen.« Vera se prenaša v jeziku mater, v tem narečju, ki ga matere govorijo svojim otrokom. Ljubezen je bila zvezda vodnica, ki je usmerjala življenje blaženega Jose Gregoria: bil je dober in solidaren, veselega značaja in razumen. Postal je zdravnik, univerzitetni profesor in znanstvenik. Predvsem pa je bil zdravnik, ki je bil blizu najšibkejšim, tako da so ga v njegovi domovini poznali kot »zdravnika ubogih«. Vedno je skrbel za uboge. Pred bogastvom denarja je dajal prednost bogastvu evangelija, in je svoje življenje porabljal, da je pomagal potrebnim. In videl je uspeh, ki ga ni nikoli iskal v svetu, saj so ga ljudje klicali »svetnik ljudstva«, »apostol ljubezni«, »misijonar upanja« (20. kateheza). To je dokaz: Če se med seboj ljubimo, Bog ostaja v nas in je njegova ljubezen v nas popolna (1Jn 4,12).

Ponedeljek, 7. oktober 2024

27. teden med letom – leto B

Rožnovenska Mati Božja

Apd 1,12-14; Lk 1,26-38

Oktober je svetovni mesec misijonov. Je pa tudi mesec svetega rožnega venca. Prvotno je bil rožni venec meditativna molitev za premišljevanje Jezusovega življenja, ki so jo izumili v samostanih. Ker gre za zelo preprosto molitev, v kateri se ponavljajo le osnovne molitve »Oče naš«, »zdrava Marija« in »slava Očetu«, je kmalu postal zelo priljubljen med laičnimi brati. Nato pa so dominikanci molitev rožnega venca razširili tudi med ostale vernike. Molitvena vrstica, ki je kmalu nastala, je pripomoček in opomin za redno molitev.

Naključje je, da tema »rožni venec« in »svetovni misijoni« sovpadata prav v oktobru. Misijoni niso kolonizacija; misijoni niso imperialna ekspanzija verske ideologije, ki se počuti superiorna nad drugimi. Misijoni so ponižno vabilo, da se odpremo Bogu, ki nas želi odrešiti in ozdraviti. Marija se je odprla temu povabilu, ki ji ga je izrekel nadangel Gabriel. »Glej, dekla Gospodova sem, zgodi se mi po tvoji besedi.« (Lk 1,38)

Leta 1822 je blažena Pauline Marie Jaricot (1799-1862) ustanovila združenje z imenom »Družba za širjenje vere«. Želela je zbirati donacije in molitve za misijone. Leta 1826 je ustanovila misijonski »Živi rožni venec« in do konca svojega življenja zbrala več kot dva milijona Francozov, ki so vsak dan molili desetko rožnega venca za svetovne misijone. (V Sloveniji imamo Misijonsko molitveno zvezo z enakim namenom. Ta molitvena zveza letos obhaja 25 let delovanja in v njej je združenih 1200 molivcev za misijone.) Delo blažene Pauline Marie Jaricot je papež Pij XI. leta 1922 povzdignil med »Papeške misijonske družbe«. Presenetljivo je, da papeževa dela za svetovne misijone niso nastala iz vatikanske strategije, ampak iz molitvene pobude mlade ženske, laikinje!

Če želimo pomagati svetovnim misijonom, moramo moliti! Brez molitve ni misijonov, kajti Sveti Duh je – kot je večkrat dejal papež Frančišek – gibal svetovnih misijonov. Tudi naša molitev rožnega venca postane »iskriva«, ko jo molimo v misijonskem duhu: za vse tiste mnoge, ki še ne poznajo Kristusa. In za nas v Evropi: še posebej za mlade, da bi prepoznali končni cilj in smisel svojega življenja v Bogu, ki mu je Marija rekla: »Zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38).

Torek, 8. oktober 2024

27. teden med letom – leto B

Gal 1,13-24; Lk 10,38-42

Spomnimo se: Bog sam je Gospod zgodovine, on uresničuje odrešenje. Od nas pričakuje, da bomo sodelovali, vendar je popolnoma narobe, če mi mislimo, da moramo mi sami odkupiti in rešiti svet. Danes smo vsi v nevarnosti, da bi zapadli lažnemu nauku Pelagija, ki je v 4. stoletju mislil, da si moramo le zavihati rokave in potem nam bo uspelo samim rešiti svet in Cerkev. Brez milosti. Sveti Avguštin, ki je ob spreobrnjenju izkusil nadvlado milosti, se je zgražal nad Pelagijem. In to upravičeno!

Svet lahko spremenimo le z Božjo pomočjo, le z zaupanjem v njegovo delo, v njegovo pomoč, v njegovo milost. Vzklik: »Mi zmoremo!« ki ga politiki pogosto uporabljajo kot motivacijski slogan; je nujno treba dopolniti s krščanskim vidikom: »Mi zmoremo – z Božjo pomočjo!«

Včeraj je bil praznik rožnega venca in spomnili smo se, da misijoni potrebujejo molitev. Še enkrat: nismo gospodarji sveta, ampak le sodelavci pri Božjem delu. Potrebujemo Boga, ki mu že psalmi pripisujejo vso oblast nad zemljo.

Cerkveni očetje so si enotni, da današnjega evangelija nikoli ne smemo razlagati, kot da je Marta storila nekaj napačnega ali slabega. Marta dela iz ljubezni: kuha, skrbi, dela dobro za svojega gosta, za Jezusa. Marija pa preprosto sedi pri Jezusovih nogah in ga posluša; popolnoma je osredotočena nanj, na božanskega Odrešenika. Lekcija, ki jo Jezus daje Marti, je lekcija, ki jo danes daje nam, pelagijancem, ki mislimo, da lahko vse naredimo in uredimo sami.

V oktobru, svetovnem misijonskem mesecu, imamo veliko idej, pobud in dogodkov, s katerimi skrbimo za prihodnost Cerkve. To je v redu. Vendar pa je potrebno tudi, da se »sprostimo«. Nismo mi tisti, ki ustvarjamo prihodnost Cerkve, ampak Gospod sam.

Brez Martinega služenja Cerkev seveda ne bo delovala, toda če bo manjkala prednostna naloga poslušanja in zaupanja v Jezusa, nam ne bo uspelo.

Sreda, 9. oktober 2024

27. teden med letom – leto B

Gal 2,1-2.7-14; Lk 11,1-4

Učenci prosijo Jezusa, naj jih nauči moliti. Jezus jim takoj in z veseljem odgovori. Nauči jih kratke prošnje k Bogu, svojemu Očetu, ki je tudi »naš Oče«. Opozoriti moramo, da je to pravzaprav edina molitev, ki jo je Jezus osebno naučil svoje apostole.

Judje so poznali številne oblike molitve: zahvalo, hvalo, prošnjo, čaščenje itd. Psalmi ponujajo širok spekter molitve. Zato je še toliko bolj zanimivo, da Jezus učence nauči prosilno molitev. V Matejevem evangeliju je Gospodova molitev sestavljena iz sedmih prošenj, pri Luku pa najdemo pet prošenj.

V zadnjih letih se je prosilna molitev znašla v krizi. Filozofsko je težko razumeti, zakaj bi majhen človek za nekaj prosil Boga, ki tako ali tako vse ve in lahko stori ... Kakšen smisel ima to? Pod vplivom vzhodnjaške duhovnosti, ki je pri nas v zadnjih petdesetih letih postala vse bolj priljubljena, se »molitev« razume bolj kot subjektivno samopomilovanje. »Molitev« kot nekaj, kar je predvsem »dobro zame«. Z molitvijo ne premaknem Boga, da bi nekaj storil, ampak spremenim sebe.

To je pravzaprav prikriti ateizem, saj ne zaupamo več Bogu, da bo na tem svetu kaj storil. Prosilna molitev naj bi imela svoj pomen le v meni, v spreminjanju mojega odnosa, mojega razpoloženja. Toda ali je Jezus svoje učence te velike prošnje Gospodove molitve res učil le zato, da bi se lahko pomirili ... Očitno ne! Jezus od Boga, svojega Očeta, pričakuje vse in želi, da bi tudi mi storili enako. Seveda Bog ne potrebuje naših molitev! Vendar jih ŽELI. Zato Jezus pravi: »Prosrite in boste prejeli, iščite in boste našli, trkajte in odprlo se vam bo!« (Mt 7,7).

V misijonskem mesecu oktobru bi morali zavestno moliti Gospodovo molitev za svetovne misijone. Vse prošnje molitve Oče naš imajo misijonsko razsežnost: misijon pomeni, da želimo, da se posveti Božje ime, da v srcih ljudi zasveti Božja vladavina; da bi vsi živeli pravično in imeli kruh, ki ga potrebujejo; da bi prišlo usmiljeno odpuščanje in da bi Bog naredil konec vojn, diskriminaciji, lakoti, nasilju in uničevanju našega življenjskega okolja, zemlje ...

Četrtek, 10. oktober 2024

27. teden med letom – leto B

Gal 2,1-5; Lk 11,5-13

V evangeliju je na desetine odlomkov, v katerih Jezus intenzivno spodbuja prosilno molitev. Danes nas Jezus spodbuja ne le k vztrajni molitvi, ampak tudi k temu, da se ne bojimo vznemirjati Boga s svojimi prošnjami.

Pred lekcijo, ki nas je Jezus uči danes, je bilo še nekaj: učenci so Jezusa prosili, naj jih nauči moliti. Jezus jim da molitev, prosilno molitev: Gospodova molitev je sestavljena samo iz prošenj. Jezus jih ne uči hvale, zahvaljevanja, čaščenja ... nedvomno želi, da bi mi delali vse to, saj tudi sam prakticira vse oblike molitve. Predvsem pa uči, naj se z velikimi prošnjami obračamo na Boga! In trdno nam zagotavlja, da bomo uslišani. Zato Cerkev uči, da bo vsaka naša molitev uslišana! Seveda vedno v skladu z Božjo voljo, saj samo on ve, kaj je za nas najboljše.

Zanj je pomembno, da je naša molitev »vztrajna«. A bodimo pozorni, ko prosimo; ne smemo pričakovati, da bo Bog avtomat za kokakolo, kamor bom svoje molitve vstavil kot kovanec za dva evra. In potem se prikotali pločevinka kokakole ... Vztrajnost pomeni, da se moram zares vplesti v nekakšno borbo z Bogom, da moram Bogu popolnoma zaupati. Za to je potreben čas, potrebna je potrpežljivost, potrebna je vztrajnost, celo trma.

Obstaja znan primer vztrajne molitve, ki je bila tudi »misijonska«. »Poslanstvo« svete Monike je bilo pripeljati njenega sina Avgušтина h Kristusu. Več let je zanj molila in trpela. Duhovnik ji je dal odgovor: »Pojdi v miru. Otrok, ki je bil deležen tolikih solz, se ne more izgubiti!« Ta odgovor lahko spremenimo: »Nekdo, za katerega se veliko moli, se ne more pogubiti.«

Jezus nas hoče tako zelo motivirati za molitev, da nas celo spodbuja, naj Boga vznemirjamo, naj bomo vsiljivi! To pomeni, da nikoli ne moreš prositi preveč, nikoli ne moreš moliti preveč! To je še posebej pomembno pri svetovnih misijonih, saj smo nekatere ljudi preprosto odpisali. V nevarnosti smo, da se sprijaznimo z dejstvom, da toliko ljudi na tem planetu še ne pozna Kristusa in da toliko tistih, ki so bili krščeni, živi kot pogani. Ne, takšno sprijaznjenje ni krščansko. Ponovno potrkaemo na vrata Boga, našega Očeta v nebesih, in ga goreče prosimo, da bi vsi ljudje spoznali odrešenje.

Petek, 11. oktober 2024

27. teden med letom – leto B

Gal 3,6-14; Lk 11,14-26

Smo v svetovnem misijonskem mesecu, katerega vrhunec je misijonska nedelja. Cerkev jo praznuje od leta 1926, ko sta se svet in Cerkev znašla v demonskem času. Demoni nacionalizma so pripeljali do prve velike svetovne vojne in z njenim koncem nikakor niso izginili, ampak so se na podlagi strašnih gospodarskih kriz še bolj razdivjali. V tem času je papež Pij XI. (1922-1939) nasproti sovražnostim in rivalstvu med narodi postavil Kristusovo vladavino. Njegovo geslo je programsko in se glasi: »Pax Christi in regno Christi - Kristusov mir v Kristusovem kraljestvu!«

Eden od ekzorcirov njegovega časa je bila ustanovitev Papeških misijonskih družb leta 1922, kjer je tri obstoječe francoske nacionalne misijonske družbe spremenil v vesoljno »papeško« organizacijo. Cerkev je bila od vsega začetka globalni akter in je presegala vse rasne, etnične in politične meje. O tem priča seznam 17 (!) etničnih skupin (Apd 2,9-11), ki so se na binkošti zbrale okoli Petra in učencev, napolnjenih s Svetim Duhom.

V današnjem evangeliju Jezus govori o izganjanju demonov. O sebi pravi: »Če jaz z Božjim prstom izganjam demone, potem je prišlo k vam Božje kraljestvo« (Lk 11,20). Ne bomo naredili napake prejšnjih stoletij, ko so Cerkev z njenimi institucijami, hierarhijo in organi praktično enačili z Božjim kraljestvom. Cerkev ni Božje kraljestvo. Služi pa Božjemu kraljestvu, njegovi vladavini v srcih ljudi in v skupnosti narodov.

Pij XI. ni le ustanovil Papeških misijonskih družb leta 1922, ampak je leta 1926 uvedel tudi »svetovno misijonsko nedeljo« v oktobru, v pripravi na praznik Kristusa Kralja, ki se je takrat praznoval zadnjo nedeljo v oktobru. Gre za svetovno solidarnost med katoliškimi kristjani, ki molijo drug z drugim in drug za drugega. Gre za solidarnostno nabirko v vseh cerkvah sveta in ustvarjanje pravičnega ravnovesja znotraj Cerkve. Svetovna misijonska nedelja iz nas katoličanov izžene demone »samopomilovanja« (papež Frančišek), odpira naša srca in jih usmerja v svetovno solidarnost. Še posebej danes je svetovna misijonska nedelja pomemben prispevek k temu, da bi »v Kristusovem kraljestvu zavladal Kristusov mir« (Pij XI.).

Sobota, 12. oktober 2024

27. teden med letom – leto B

Gal 3,22-29; Lk 11,27-28

Kaj pa naša pobožnost do Marije, Božje matere? Gre za običajen psihološki pojav: če ste »navdušenec« neke slavne osebe, potem samodejno razvijete spoštovanje do njegove matere. Z drugimi besedami, ko sin postane zvezda, se to samodejno prenese tudi na mater. To nam kaže pogled na družinsko zgodbo Elvisa Presleyja, Michaela Jacksona, Eltona Johna in drugih.

Toda naš Gospod in Odrešenik ni hotel biti »Jezus Kristus Superstar« kot v muzikalu in tega tudi ni hotel za svojo mater ali svoje učence. Biti češčen na zunaj je bilo zanj vedno premalo. Vendar tega ni zavračal, saj se ni prišel boriti proti naravnim psihološkim pojavom, temveč jih je prišel povzdigniti v nadnaravno. Zato se ni branil pred osebnim češčenjem, simpatijami in »oboževanjem«, ki so mu ga izkazovali. Dovolil je, da ga je množica ob vstopu v Jeruzalem pozdravila kot junaka. Toda njegov motiv za odhod v Jeruzalem ni bil v tem, da bi okrog sebe vzpostavil zvezdniški kult. Ampak da bi vojak, ki ga je kasneje na križu zabodel v srce, lahko rekel: »Resnično, ta človek je bil Božji Sin!« (Mk 15,39) In od tedaj naprej naj bi milijoni in milijarde ljudi izpovedovali svojo vero vanj.

Marijo smemo, lahko in moramo ljubiti z vsemi svojimi čustvi. Tudi ženski in materinski vidik imata pomembno vlogo, saj ima vsak človek poseben, naravno nežen odnos s svojo materjo. To je dovoljeno! Da, njena maternica je blagoslovljena, ker ji je bilo dovoljeno nositi v sebi tega, ki ga nebesa ne morejo obseči. Da, njene prsi so blagoslovljene, ker ji je bilo dovoljeno z materinim mlekom dojit tistega, ki želi v evharistiji postati hrana za nas vse. Jezus se je utelesil, da bi se kot dojenček lahko stisnil k tej ženski, ki nam jo je nato na križu podaril kot našo mater. Drugi vatikanski koncil o njem pravi: »Delal je s človeškimi rokami, mislil s človeškim umom, deloval s človeško voljo in ljubil s človeškim srcem.« (Gaudium et spes 22)

Naravno je predpogoj za nadnaravno. Če ljubimo Jezusa, bomo samodejno ljubili tudi njo, ki je omogočila njegovo utelešenje in ki mu je služila kot noben drug človek. Toda »češčenje« Marije bi bilo premalo. Jezus želi učenčevstvo, Jezus želi posnemanje. Sveti Bernard iz Clairvauxa pravi: »Kličite Marijo, mislite na Marijo. Njeno ime naj ne zapusti vašega srca. Predvsem pa ne pozabite posnemati njenega zgloda!«

Nedelja, 13. oktober 2024

28. teden med letom – leto B

Mdr 7,7-11; Ps 90; Heb 4,12-13; Mk 10,17-30

V tem misijonskem mesecu nas nagovarja Kristusov klic, naj mu sledimo, naj vse zapustimo zaradi evangelija in zaradi večnega življenja. Želi si uboge v srcu, ki iščejo le bogastvo njegove besede, da bi živeli iz nje; ki molijo, da bi prejeli modrost in jo izžarevali. Biti misijonski učenec pomeni, da se odpovemo bogastvu tega sveta in izberemo edino bogastvo, ki lahko nasiti naša srca, to je bogastvo Gospodove ljubezni.

Papež Frančišek je v eni od svojih katehez podal zgled iskalke Boga v Madeleine Delbrel, ki je do dvajsetega leta živela v agnosticizmu. Takrat je začela iskati Boga z globoko žejo in praznino, ki je kričala v njeni tesnobi. Pot vere jo je vodila do odločitve, da je v celoti podarila svoje življenje Bogu v srcu Cerkve in v srcu sveta. Prevzeta ob svojem srečanju z Gospodom je zapisala: »Ko smo spoznali Božjo besedo, nimamo pravice, da je ne bi sprejeli; ko smo jo sprejeli, nimamo pravice, da ji ne bi dovolili, da se utelesi v nas; ko se je utelesila v nas, nimamo pravice, da jo ohranimo zase« (25. kateheza o gorečnosti za evangelizacijo).

Drugi zgled učenca-misijonarja, ki je zapustil vse, da bi sledil Kristusu in bil priča njegovega evangelija, je sv. Karel de Foucauld. Svojo mladost je preživel daleč od Boga in je verjel le v neurejeno pehanje za užitki. Potem ko se je spreobrnil in sprejel milost Božjega odpuščanja, pa je nekemu nevernemu prijatelju razkril razlog svojega življenja. Zapisal je: »Svoje srce sem predal Jezusu iz Nazareta«. Brat Karel nas spominja, da je prvi korak evangelizacije imeti Jezusa v svojem srcu in se »zaljubiti« vanj. Če tega ni, ga bomo težko pokazali s svojim življenjem. Če njega ni, smo v nevarnosti, da bomo v govorili samo o sebi, o neki morali ali, še huje, o vrsti pravil, ne pa o Jezusu, njegovi ljubezni in usmiljenju (23. kateheza o strasti za evangelizacijo).

Učenec-misijonar je našel zaklad, o katerem govori Jezus v današnjem evangeliju. Papež nadaljuje svojo katehezo o Karlu de Foucauldu: kadar nekdo od nas bolje spozna Jezusa, se rodi želja, da bi ga predstavil in delil ta zaklad. Brat Karel je to storil v tišini, z zgledom in z življenjem. Z življenjem, ker »vse naše življenje, mora oznanjati evangelij.« Odločil se je, da se bo naselil v daljnih krajih, da bi evangelij širil v tišini, z življenjem v nazareškem duhu, v uboštvu in skrito. Podal se je v saharsko puščavo med nevernike in k njim prišel kot prijatelj in brat, ki je prinesel sladkost Jezusa v Evharistiji. (23. kateheza).

Jezusova obljuba tistemu, ki zapusti vse zaradi njega in evangelija, zagotavlja, da bomo vstopili v večno življenje, v kraljestvo! Človeškemu bitju je to nemogoče, a je mogoče z Bogom! V tem misijonskem mesecu praznujemo klic, ki ga še naprej pošilja vsem, da mu sledimo in se darujemo za evangelij in kraljestvo. Dopustimo Bogu, da uresniči naše želje, da bi z vsem svojim srcem objeli misijone.

Bogati človek iz evangelija, ki bi rad imel večno življenje, ni našel veselja, temveč žalost materializma. Tiste pa, ki so našli resnično veselje, ko so vse darovali in izbrali Jezusa, papež Frančišek spominja na ugoden sedanji trenutek za oznanjevanje Jezusa. Tako kot

učenca iz Emavs, ki sta našla zaklad, se vrnemo v vsakdanje življenje z elanom za oznanjevanje. Ta dva učenca sta se razveselila, ker sta našla Jezusa in on je spremenil njuno življenje. Tudi danes številni bratje in sestre čakajo na oznanilo evangelija. Današnje človeštvo je kot človeštvo vseh časov: kljub programirani neveri in sekularnosti potrebuje evangelij. To je ugoden trenutek za oznanjevanje Jezusa. Tisti, ki se mu pustijo odrešiti, so rešeni greha, žalosti, notranje praznine in osamljenosti. Z Jezusom Kristusom se veselje rodi in vedno znova preraja. (25. kateheza).

V tem misijonskem mesecu bodimo zato skupaj s papežem Frančiškom hvaležni za vse, ki so odgovorili na klic in zapustili vse, da bi oznanjevali evangelij. »Še naprej zato molimo in se zahvaljujmo Bogu za nove in številne misijske poklice, za delo evangelizacije, ki se nadaljuje vse do skrajnih mej sveta.« (Poslanica za Svetovni dan misijonov 2024).

Ponedeljek, 14. oktober 2024

28. teden med letom – leto B

Gal 4, 22-24.26-27.31-5,1; Lk 11,29-32

V današnjem evangeliju Jezus izreče neko rušilno besedo: »Ta rod je hudoben rod ...« Če je to rekel svojim poslušalcem pred 2000 leti, koliko bolj to velja za nas! Vojne, izkoriščanje narave, nenehna revščina in lakota v velikem delu sveta, nepravilno svetovno gospodarstvo ... vse to nas spravlja v žalost in celo v depresijo. Tudi mi katoličani nismo v fazi optimizma. V Cerkvi je toliko negotovosti, kako se spopasti s spremembami. Razumevanje zakonske zveze in družine, zaščita nerojenega življenja, dostojanstvo in nedotakljivost človeškega bitja do naravne smrti in tako naprej. Kar se je prej zdelo jasno, je nenadoma postalo nejasno.

Misijonska Cerkev se mora soočiti z resničnostjo. Svetovni organizem trpi za številnimi boleznimi. Brez diagnoze ni zdravila. Zato je naša dolžnost, da na podlagi svetlobe evangelija nasprotujemo, ko nam ljudje poskušajo prodati belo za črno in črno za belo. Vrednote evangelija so jasne in nam omogočijo ugotovitev: »Ta rod je hudoben rod!« To zelo jasno in izrecno pravi Jezus.

Želimo si tudi znamenja. V Cerkvi se čuti veliko hrepenenje po »čarobnem napoju«. En požirek in kristjani bomo spet uspešni ... Nekateri v Cerkvi se želijo vrniti na stare poti, drugi želijo biti »moderni« in se prilagoditi duhu časa. Ne eno ne drugo nas ne bo pripeljalo v prihodnost.

Jezus je generaciji izpred 2000 let, ki je zahtevala zemeljska čudežna znamenja, postavil nasproti povabilo k spreobrnjenju. Kam naj se obrne hudobni rod? K Jezusu! On pokaže nase: Tu je nekdo, ki je več kot Salomon! Tu je nekdo, ki je več kot Jona! Tu je tisti, ki odpira vrata v Očetovo srce.

Svet lahko spremenimo le, če se spreobrnemo k Jezusu in njegovemu »programu«. Seveda si kristjani želimo spremeniti, izboljšati in ozdraviti ta zemeljski svet. To je počel tudi Jezus. Toda zemeljski uspeh je začasen. Jezus s svojo smrtjo in vstajenjem uresničuje polnost odrešenja. Kar Jezus resnično želi prinesti v svet, tako poln bede, sta ljubezen in pravičnost. Oziroma z njegovimi besedami: »Kraljestvo, ki ni od tega sveta!« (Jn 18,36).

Torek, 15. oktober 2024

28. teden med letom – leto B

Sveta Terezija Jezusova (Avilska), devica in cerkvena učiteljica

Gal 5,1-6; Ps 118; Lk 11,37-41

Jezus se z močnimi in zahtevnimi besedami obrača na farizeje. Kaj je treba očistiti? Notranjost ali zunanost? Težava ni zunaj, v izgledu, temveč naše srce, z vsem zlom, ki ga lahko skrijemo v njem: pohlep, hudobijo in vse vrste zlobnih misli.

V bistvu nas Gospod vabi, da premišljujemo o svoji hinavščini, o našem izgledu, o vsem, kar delamo, da bi izpadli lepo v očeh drugih, medtem ko naše srce ni v skladu z zunanjo podobo. Jezus nas vabi, da skrbimo za naše srce, za to, kar je najgloblje v našem bitju. Kot vedno nas Gospod kliče k radikalnemu spreobrnjenju.

Gospod nas torej prosi za čiščenje, a ne za legalistični formalizem, ponavljajoče umivanje, natančno pranje ali da se izogibamo grešnikov. Edino čiščenje se dogaja znotraj: nič od tega, kar pride od zunaj, ne more omadeževati človeka, ker od znotraj, iz srca prihajajo zlobni načrti (Mr 7,14-23). Gre za nov in osvobajajoč nauk, ki ga učenci težko sprejmejo.

»Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali« (Mt 5,8). Ta čistost se nanaša na bistvo osebe, na duha. To je jedro in celota osebe. Ubogi je tisti, ki je preživel materialne in duhovne preizkušnje in pričakuje rešitev edino od Gospoda. Prepričan je, da bosta njegov klic in njegova molitev prispela pred Gospodovo uho, ki ga bo rešil po svoji obljubi. Že sedaj lahko opeva Gospodovo slavo.

Kristus nas je osvobodil, da bi bili svobodni, razlaga apostol Pavel. »Ne dajte se ponovno vpreči v jarem sužnosti,« (Gal 5,1). Da bi videli Boga, da bi stopili pred Njega, v njegovo kraljestvo, moralna *čistost sama ne zadostuje*. Potrebna je navzočnost Boga-Ljubezni v vsakdanjem življenju.

Kako lahko evangeliziramo, če se izogibamo ljudi, ki jih imamo za nečiste, grešnike in omadeževane? Kako lahko evangeliziramo, če ne gremo naproti svojim sodobnikom, bratom in sestram, ne glede na njihova verska prepričanja in stopnjo svetosti? V čistem srcu vsakega od nas, misijonskih vernikov, naj bi se rodili pravičnost in vera, ljubezen in mir ter tudi misijonska dinamika. Duh nam je dan, da bi napredovali na tej poti svetosti, ljubezni in pravičnosti. Cerkev pa nam ponuja zakramente in različna druga sredstva, da bi sledili Gospodu Jezusu.

Sreda, 16. oktober 2024

28. teden med letom – leto B

Gal 5,18-25; Ps 1; Lk 11,42-46

V evangeliju Jezus govori verskim voditeljem. Njegov način govora je preroški in zato uporabi boleče izreke nesreče, ki razkrivajo pogubno obnašanje. Pavel v prvem berilu Galačanom opiše »dela mesa«, ki jih držijo daleč od Božjega kraljestva. Te razvade nam jemljejo življenje po Duhu in nasprotujejo sadovom, ki jih pričakujemo. Sadovi Duha pa so: »ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje.«

Jezus ne napada postave same po sebi, temveč bolj način in namen njenega izvrševanja. Farizeji so s pretirano gorečnostjo poudarjali zahteve in so zapadli v »detajle«, zaradi katerih so pozabili na njen pravi pomen. Pozabili so na to, kar je pomembno: ljubezen do Boga in pravičnost do bratov.

Glede tega nas papež Frančišek spominja na primerno postopnost oznanjevanja evangelija:

Pastorala misijonskega tipa ni obsedena z nekritičnim prenašanjem množice naukov, ki jih skuša vsiliti. Ko sprejmemo nek pastoralni cilj in misijonarski stil, ki naj zares doseže vse brez izjeme in izključevanja, se oznanilo osredotoči na bistveno, na to, kar je najlepše, največje, najprivlačnejše in hkrati najpotrebnejše. Ponudba postane preprosta, ne da bi zato izgubili globino in resnico. Zato pa postane prepričljivejša in bolj žareča (VE 35).

Osrednje mesto *kerigme* zahteva značilnosti, ki so danes povsod potrebne: izražati mora odrešilno Božjo ljubezen, ki je pred vsako moralno in versko dolžnostjo; ne sme vsiljevati resnice in se mora sklicevati na svobodo; biti mora vesela, spodbudna in živa ter podajati skladno celoto, v kateri pridiga ni zožena na nekaj naukov včasih bolj filozofske kakor evangeljske narave. Od oznanjevalca se zato zahtevajo določene naravnosti, ki olajšujejo sprejem oznanila: bližina, pripravljenost za pogovor, potrpežljivost, prisrčno razumevanje, ki ne obsoja. (VE 165)

Vzemimo si danes k srcu opozorilo svetega Pavla: »Če torej živimo po Duhu, tudi hodimo po Duhu.«

Četrtek, 17. oktober 2024

28. teden med letom – leto B

Sv. Ignacij Antiohijski, škof in mučenec

Ef 1,1-10; Ps 97; Lk 11,47-54

Danes obhajamo god sv. Ignacija Antiohijskega, škofa in mučenca. Berila nam pomagajo, da se približamo skrivnosti življenja tega apostola-mučenca. Čeprav je evangelij nadaljevanje včerajšnjega, je danes dramatični ton še bolj izrazit.

Spomnimo se konteksta: Jezusa je neki farizej povabil, naj obeduje pri njem in njegov gostitelj se je čudil, da je Jezus preskočil obredno umivanje pred obrokom.

Jezus v Božjem imenu izrazi svoje preroško ogorčenje proti tej skupini farizejev, ker njihovo obnašanje razodeva zgrešeno razlago postave, kljub temu, da so med ljudstvom imeli vlogo voditeljev. Imeli so »ključ od vrat spoznanja«, a se zdi, da niso vstopili niti niso nikomur pustili vstopiti.

»Ko je odšel od tam, so pismouki in farizeji začeli močno pritiskati nanj in skušali še marsikaj izvabiti iz njega, zraven pa so prežali, da bi ujeli kaj iz njegovih ust« (Mt 11,53-54).

Vse se zaključi z očitno sovražnostjo. Jezus, ki je očitno prijatelj davčnih izterjevalcev in grešnikov, odrinjenih in nečistih, ne zavrne vabila, da bi jedel s človekom, ki pripada eni od najbolj nepopustljivih skupin glede razlage postave. Vseeno jim da vedeti, kako so se izgubili. Zgradili so religijo dobrih navad, a brez osvobajajoče duše. Zatekajo se v zunanji formalizem in trud, a brez usmiljenja in sočutja. Na ta način so zadušili Duha, ki veje, koder hoče, in ga spremenili v skrupulozen stroj predpisov. Izgubili so bistvo svojega poslanstva, ki je razlaganje Svetega pisma. Izkazali so se za slabe učitelje, ki so nesposobni razumeti smisel Svetega pisma in drugim posredovati načrt Božje ljubezni, ki je razodet, še manj, da bi prepoznali Poslanega od Očeta, Jezusa iz Nazareta. Zato so se oddaljili od Božjega načrta, ki je, kot pravi sveti Pavel: »osrediniti v Kristusu kot glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji« (Ef 1,10).

Petek, 18. oktober 2024

28. teden med letom – leto B

Sv. Luka, evangelist

2Tim 4,10-17b; Ps 144; Lk 10,1-9

Danes obhajamo praznik sv. evangelista Luka. Na podlagi današnjega evangelija lahko izluščimo zaporedje sedmih navodil za misijonarja. Tako bomo bolje razumeli lik misijonarja in tudi sami sebe kot misijonarske učence. Takole si sledijo:

- **»Molite«:** Misijonar je predvsem oseba molitve. Poslanstvo se začne s skupnostjo, ki moli.
- **»Pojdite«:** Učenci-misijonarji smo vedno »na poti«. Misijonar se zaveda, da vstopa v svet poln nevarnosti, da je njegovo življenje vedno ogroženo: »kot jagnje med volkovi«. Misijonar si ne bo podrejal drugih, je človek miru.
- **»Ne nosite ...«:** Misijonar potuje popolnoma nenavezan. Za potovanje potrebujemo štiri stvari: denar, prigrizek, rezervna oblačila in obutev. Misijonar se odpove vsemu temu. Njegova varnost je v veri v Boga, ki poskrbi za njegove potrebe.
- **»Spotoma nikogar ne pozdravljajte«:** To pomeni, da misijonar potuje nenavezan na vse in nihče ga ne odvraca, da bi odgovoril na nujnost poslanstva.
- **»Povejte«:** Oznanilo evangelija se začne s pozdravom miru. Ne gre za prazen formalizem, temveč za dar, ki ga lahko sprejmemo ali zavrnemo. Mir je mogoč, ker je Gospod premagal svet in njegovo trajno konfliktnost, s tem da ga je »umiril s krvjo svojega križa (Kol 1,20).« (VE 229).
- **»Ostanite«:** To pomeni globoko vstopiti v resničnost in odnose neke hiše, da bi Božje kraljestvo vdrlo v njeno notranjost. Misijonar mora znati sprejeti gostoljubje, ki je znamenje Božje ljubezni. Ni nam treba samo dajati, temveč moramo tudi znati prejemati.
- **»Ozdravljajte«:** Dejanje gre pred besedo. Misijonar se izraža najprej preko dejanj in šele nato z besedami, ki pomagajo razumeti to, kar se je zgodilo.
- **»Povejte«:** Tudi tiho misijonsko poslanstvo dejanj na koncu potrebuje besede, kot je rekel Janez Pavel II.: »Prave evangelizacije ne more biti brez izrecnega oznanjevanja, da je Jezus Gospod.« (*Ecclesia in Asia*, 19).

Spomnimo se, da je evangelij največji dar, ki ga imamo kristjani. Zato ga moramo podeliti z vsemi ljudmi, ki iščejo smisel življenja.

Sobota, 19. oktober 2024

28. teden med letom – leto B

Sv. Janez de Brébeuf in Izak Jogues, duhovnika in tovariši mučenci

Ef 1,15-23; Ps 8; Lk 12,8-12

Luka nam danes daje navodila glede primerne obnašanja učencev v svetu. Da bi bolje razumeli današnji evangelij, je koristno, da se postavimo v tisti kontekst. Učenci, ki so jih poznali kot »Jezusove prijatelje«, bodo kmalu doživeli preganjanje. A ni se jim potrebno ničesar bati, niti sovražnikov niti mučeništva, samo Boga.

»Vsakega, ki bo priznal mene pred ljudmi, bo tudi Sin človekov priznal pred Božjimi angeli. Kdor pa bo zatajil mene pred ljudmi, bo zatajen pred Božjimi angeli.« (Lk 12,8-9).

Bog ne bo zapustil svojih učencev v preganjanjih. To prepričanje je poudarjeno v današnjem odlomku:

1. Bog stvarnik jih bo podpiral, kot bedi tudi nad življenjem svojih vrabcev (12,6-7);
2. Sin jih bo podpiral v uri poslednje sodbe (12,8-9);
3. Sveti Duh jim bo pomagal in bo v njihova usta polagal besede, ki jih bodo potrebovali v trenutku zaslišanja pred sodiščem (12,11-12).

Obstaja samo en pogoj: če si namreč Bog prizadeva za preganjane učence, si morajo tudi učenci v zadostni meri prizadevati, da se ne potuhnejo: morajo »priznati« in ne »zanikati«, da so Jezusovi prijatelji (12,8-9).

Kdor vidi v zemeljskem Jezusu le človeka in žali »Sina človekovega«, mu je lahko odpuščeno. Večji problem je tisti, ki se dokončno zapre za delovanje Svetega Duha, ki se razodeva v Jezusu in v učencih in se tako za večno izgubi.

Preko učencev in njihove izpovedi vere bo Sveti Duh vedno pričeval o vstalem Jezusu. Sveti Duh vsem daje možnost, da se skesajo in odpustijo. Moliti moramo kot sv. Pavel, da bi oznanilo sprejeli takšno, kot je, da bo »razsvetlilo oči našega srca in bi vedeli, v kakšno upanje nas je poklical.«

Nedelja, 20. Oktober 2024

29. nedelja med letom – leto B

Misijonska nedelja – Svetovni dan misijonov

Iz 53,10-11; Ps 33; Heb 4,14-16; Mk 10,35-45

Papež Frančišek je za današnje Misijonsko nedeljo izbral geslo: »Pojdite in povabite vse na gostijo!« (prim. Mt 22,9). Ta gostija je svatba njegovega Sina, ki prihaja, da bi se poročil z vsem človeštvom in zato hoče, da se na tem svatbenem srečanju zberejo vsi. Ženin, ki je preizkušen v vsem, nam podarja sočutno ljubezen, dobroto in osvoboditev. Še več, podarja nam svoje življenje. Kaj več si lahko zamislimo? Povabljeni smo, da se udeležimo te čudovite svatbe usmiljenja!

Ženin te svatbe pravi, da nas bo postregel. To ni v naših navadah. On je služabnik, ki ga je zmlelo trpljenje in bo opravičil množico svojih bratov in sester. On ponuja samega sebe, da nam na tej gostiji postreže nič manj kot odrešenje. S svojo žrtvijo, ki jo daruje v sveti evharistiji, nam daruje milost, ki popravlja našo ranjeno človeškost. Da, mi pričakujemo novo življenje v Njem, da bi bila njegova Ljubezen nad nami in naše upanje v njem. Povabimo vse na gostijo evharistije, na gostijo jagnjetove svatbe, to je naše vesoljno poslanstvo, naš misijon za vsa ljudstva sveta.

V svoji poslanici ob današnji Misijonski nedelji nam papež Frančišek govori: Ko torej svet ponuja različne »gostije« potrošništva, egoističnega blagostanja, kopičenja in individualizma, evangelij kliče vse na božansko gostijo, kjer vladajo veselje, podelitev, pravičnost in bratstvo v občestvu z Bogom in z drugimi. To polnost življenja, ki je Kristusov dar, že sedaj vnaprej okušamo v Evharistični gostiji, ki jo Cerkev obhaja po Gospodovem naročilu in v Njegov spomin. Tako je vabilo na večno nebeško gostijo notranje povezano s povabilom k evharistični mizi, kjer nas Gospod hrani s svojo Besedo ter s svojim Telesom in svojo Krvjo. (Poslanica za Misijonsko nedeljo 2024).

Klic, da bi pili Kristusov kelih in darovali svoje življenje, lahko na koncu od učencev-misijonarjev zahteva, da darujejo svoje življenje za Kristusa. Hranimo so se pri evharistični mizi in smo poklicani, da oblikujemo svoje življenje po tej skrivnosti svatbene ljubezni. Če je Jezus daroval svoje življenje za nas, lahko tudi mi darujemo svoje življenje iz ljubezni do Njega in do bližnjih. Apostol Janez je izpostavil skrivnost zadnje večerje, ko je rekel: »Ljubezen spoznavamo po tem, da je On dal življenje za nas. Takó smo tudi mi dolžni dati življenje za brate.« (1Jn 3,16).

Drugi vatikanski koncil spominja: »Cerkev ima mučeništvo, s katerim učenec postane podoben Učeniku, za odličen dar in za najvišji dokaz ljubezni.« (C, 42). Danes je veliko preganjanja kristjanov v svetu! Danes je več mučencev kot v prvih časih. Mučenci nam kažejo, da je vsak kristjan **poklican pričevati s svojim življenjem**, tudi če na koncu ne bo prišel do prelitja krvi, a tako on sam postane dar Bogu in svojim bratom v posnemanju Jezusa.

Na to svetovno misijonsko nedeljo vas vabim, da odgovorimo na klic vsem krščenim, da bi služili in darovali svoje življenje. Povabimo vse ljudi, naj odkrijejo bogastvo krščanske duhovnosti in evharistične gostije, kjer Jezus daruje svoje življenje za nas in daje milost, da tudi mi storimo enako za druge. Molimo za veliki svetovni misijon in ga konkretno podprimo z nabirko, ki je v celoti namenjena Papeški družbi za širjenje vere, temu papeževemu misijonskemu delu, ki pomaga mladim krajevnim Cerkvam v misijonih. Imejmo jasno pred seboj svojo vero, ki ima za vzor Služabnika in Velikega duhovnika Jezusa, ki danes znova daruje svoje življenje na gostiji svoje evharistije. Pojdimo in povabimo vse na to gostijo resnične hrane, kruha večnega življenja!

Tudi če smo v skušnjavi, da bi hoteli ostati na tej gostiji, na koncu pred nami vedno ostaja klic k poslanstvu. »Pojdite,« pravi Kristus. *Zato ni mogoče ostati, ne da bi odšli.* Slediti Kristusu ni dejanje zaprto v svoj svet. Odnos z Jezusom ne zdrži brez oznanjevanja, brez služenja, brez misijona. Še predno so apostoli v evangeliju končali svojo pripravo, jih Gospod že pošilja oznanjati! To pomeni, da je misijonska izkušnja del krščanske formacije.

Zakaj oznanjati in vabiti vse na to gostijo? Papež Frančišek odgovarja z Jezusovimi besedami: »Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte« (v. 8). Zakaj torej oznanjati? Ker sem zastonj prejel in ker moram zastonj dajati. Oznanilo se ne začne pri nas, temveč v lepoti tega, kar smo prejeli, zastonj in brez zaslug. Srečati Jezusa, ga spoznati, odkriti, da smo ljubljene in odrešene, to je tako velik dar, da ga ne moremo obdržati zase. Čutimo potrebo, da ga širimo; toda v istem slogu, se pravi zastonj. Mi smo prejeli dar, zato smo poklicani, da postanemo dar: prejeli smo dar in naše poslanstvo je, da se spremenimo v dar za druge. Izkušamo srečo, da smo Božji otroci, to srečo moramo deliti z našimi brati in sestrami, ki je še ne poznajo! To je torej razlog za oznanjevanje. Iti in prinašati srečo tega, kar smo prejeli (4. kateheza o gorečnosti za evangelizacijo).

Ponedeljek, 21. oktober 2024

29. teden med letom – leto B

Ef 2,1-10; Ps 99; Lk 12,13-21

Današnje prvo berilo nas vabi, da zapustimo »navade tega sveta«. V evangeliju pa nas Jezus zopet usmeri h kriterijem usmiljenja in ljubezni.

Neka oseba se na cesti približa Jezusu in ga prosi, naj posreduje v družinskem sporu. Gre za mlajšega brata, ki zahteva pravično dediščino od starejšega brata, ki jo je očitno vzel (prim. Lk 12,13).

Jezus zavrne, da bi posegel v ta spor (prim. Lk 12,14). Pove, da nima sodstvene oblasti, da bi razrešil to vprašanje, temveč ima drug argument, ki se je pojavil že v razpravi s farizeji: »Vzdržite se vsakega pohlepa.« (Lk 12,15, glej Lk 11,39). Pohlep je pokazatelj življenja po »navadah tega sveta«. Pole tega je, kot pravi sv. Pavel, »pohlep po denarju korenina vsakega zla« (1Tim 6,10).

Pohlep se včasih izraža kot kompulzivna želja, da bi se napolnili s stvarmi (Lk 12,15b). Tukaj se dotaknemo vsebine »življenja«. Kaj je tisto, kar »zagotavlja« življenje, se pravi, kaj mu daje vsebino, veselje, polnost, kaj ga podpira tukaj in kaj nam daje gotovost ob času biološke smrti?

Bogati neumnež v priliki je človek, ki goreče hoče »živeti«, ki pa v resnici hodi v nasprotno smer: gre proti uničenju. Bogataš verjame, da dela nekaj pametnega, ko misli na to, kako bi shranil svoje bogastvo in imel varno življenje za prihodnost: uničiti, zgraditi, skladiščiti vse, kar ima in živeti lepo življenje, prepričan, da ima dovolj zalog. To je razumen način načrtovanja podjetja. Toda človek, ki je mislil, da je pameten pri upravljanju svojih zalog, je na koncu naredil bedarijo: pozabil je, da je njegovo življenje dar in da je »lepo življenje« dar, ki prihaja od Boga in ne iz nakopičenih dobrin.

Božji kriteriji so drugačni:

- Dobrine niso samo za eno osebo, temveč jih je treba deliti.
- Materialne dobrine ne »zagotavljajo« življenja; samo Bog ga lahko da in ohranja.
- Zemeljsko življenje je omejeno in končno. Najpametnejše načrtovanje je načrtovanje prihodnosti v Božji večnosti.

Dobri učenec je tisti, ki postaja bogat pred Bogom (12,21), priznava materialne dobrine kot potrebne, a odvisne od končnega cilja življenja. Vse je Božji dar. Zato postajamo bogati, »ko dajemo«, tudi »ko dajemo v naši revščini« in »ko delamo dobro, ki nam ga je Bog naročil delati«. Na ta način naše srce postaja podobno Božjemu. Z Njim želimo živeti v večnem občestvu.

Torek, 22. oktober 2024

29. teden med letom – leto B

Sveti Janez Pavel II.

Ef 2,12-22; Ps 84; Lk 12,35-38

Danes obhajamo god papeža sv. Janeza Pavla II. Vse do zadnjih dni svojega zemeljskega življenja ni nehal vneto in odločno oznanjati vesele novice Gospoda Jezusa Kristusa. Uvodne besede ob nastopu njegovega pontifikata so se zapisale v zgodovino: »Ne bojte se! Odprite, na stežaj odprite vrata Kristusu!« V tem oznanjevanju je bil misijonar.

V osebi svetega Janeza Pavla II. lahko preišljujemo lik »dobrega [...] služabnika, ki ga gospodar ob svoji vrnitvi najde budnega«. Dobri učenec ima oči uprte v cilj. S srcem usmerjenim v Boga (Lk 12,22-32) in v uresničevanje ljubezni (Lk 12,33-34) hodi proti polnosti s »prepasanimi oblačili« in »prižganimi svetilkami« (12,35).

Pričakovanje Gospoda se dogaja s »prepasanimi oblačili« in »prižganimi svetilkami«.

- **Prepasana oblačila.** V Jezusovem času so se doma gibali s spuščeno tuniko, brez pasu; to je podoba, kot če danes oblečemo udobna široka oblačila, kot trenirka. Po drugi strani je »bil prepasan« tisti, ki je bil pripravljen na delo ali za potovanje (prim. 2Mz 12,11); spomnimo se tudi, da se je Jezus »prepasal«, ko je stregel pri zadnji večerji.
- **Prižgane svetilke.** Ko je šla družina zvečer k počitku, so doma ugasili svetilke. »Prižgane svetilke« so znamenje aktivnosti v hiši. V Mt 5,16 so te svetilke »dobra dela«, njihovo izžarevanje pa simbolizira evangelizacijo.

S tema dvema podobama Jezus uči, da učenec, ki zna živeti »v pričakovanju«, zna »biti buden«. Bedenje je nasprotje od spanja ali počivanja. Evangelij ne dovoli nepozornosti, ne pusti prostora za lenobo, nima počitka. »Bedeti« pomeni, biti vedno pripravljeni na dejavnost, biti vedno v formi, da živimo zahteve evangelija (»prepasana oblačila«) in jih izžarevamo pred drugimi (»prižgane svetilke«).

Drugi del prilike (Mt 12,37-38) se nanaša na plačilo za tiste, ki so »budni« (12,37) in »pripravljeni« (12,38). Njihovo plačilo je opisano z najvišjo definicijo v evangeliju: »Blagor njim!« To pomeni, da v pričakovanju in odprtosti za Božjo prihodnost vsak že živi svojo resnično srečo. Na ta način plemeniti sedanjosti sledi še večji dar v prihodnosti: Jezus mu bo služabnik, se pravi nam bo daroval vse svoje darove služenja. Zato, blagor »njemu, ki ga njegov gospodar ob svojem prihodu najde tako«.

Sreda, 23. oktober 2024

29. teden med letom – leto B

Ef 3,2-12; Iz 12; Lk 12,39-48

Zadnji stavek današnjega evangelija lahko pritegne našo pozornost: »Od vsakega, ki mu je bilo veliko dano, se bo veliko zahtevalo, in komur so veliko zaupali, bodo od njega toliko več terjali.« Kaj pa imamo, ne da bi prejeli od Gospoda? Vse prihaja od Gospoda: naši starši, naše življenje, kar smo pridobili tekom življenja, vzgoja, izobrazba, materialne in duhovne dobrine, kar je vsak od nas postal. Vprašanje je: kaj smo naredili iz tega, kar smo prejeli?

Jezus prosi, naj ne posnemamo služabnika, ki ga ni skrbelo glede vrnitve svojega Gospoda. Seveda, lahko pomislimo na konec sveta, a Gospod prihaja vsak dan, nas izziva in sprašuje, če smo še vedno v službi. Ali smo v službi Boga, Cerkve, svojih bratov in sester?

Jezus v prilikah omenja različne vrste dela: sejalca (Mt 13,3), dninarje (Mt 20,1), prodajalca biserov (Mt 13,45), vratarja (Mt 24,45), voditelje (Lk 16,1), a tudi gospodinjo, ki zamesi moko (Mt 13,33). Gre za vabilo, da bi vzljubili resnost dela. Hkrati izvemo, da ni zaslug, ki bi nas napravile vredne Boga, saj bi se vsakdo moral gledati kot »nekoristnega služabnika«, ki je srečen preprosto zato, ker je opravil svojo dolžnost (Lk 17,10).

Delo, ki ga naroča Gospod in ga sprejmemo kot »služenje« (*diakonia*), prinaša sadove za vse (1Kor 9,22). Zato je pomembno, da imamo dobre sodelavce tudi pri dragoceni nalogi oznanjevanja evangelija; takšne, ki so »sodelavci Boga« (1Kor 3,9; Mr 16,20). Misijonsko delo lahko primerjamo delu kmeta (1Kor 3,5-9) in delu gradbenika (1Kor 3,10-14). A potrebno je priznati, da samo Bog daje rast rastlini (1Kor 3,7) in samo Kristus je trdni temelj stavbe Cerkve (1Kor 3,11).

Zato je pomembno, da se zahvaljujemo Gospodu, ko naše delo uspe: »Zahvaljujte se Gospodu, slavite njegovo ime, oznanjujte med narodi njegova velika dela!« Ponavljajmo: »Vzvišeno je njegovo ime!« Bog nas izbira, da sodelujemo pri njegovem poslanstvu, pri Božjem Misijonu, čeprav smo krhki, grešni in majhni. Posnemajmo sv. Pavla, ki pravi: Postal sem služabnik evangelija »po daru Božje milosti, ki mi je bila dana po delovanju njegove moči. Meni, najmanjšemu izmed vseh svetih, je bila dana milost, da oznanjam poganom neizsledljivo Kristusovo bogastvo« (Ef 3,7-8). Zahvaljujmo se in naj nas Gospod še naprej napolnjuje s svojimi darovi in s svojim Svetim Duhom, ki nas bo usposobil za delavce in misijonarje po sledih sv. Pavla, sv. Petra, sv. Janeza Pavla II., Benedikta XVI., papeža Frančiška in vseh pričevalcev Jezusa Kristusa.

Četrtek, 24. oktober 2024

29. teden med letom – leto B

Sv. Anton Marija Claret

Ef 3,14-21; Ps 33; Lk 12,49-53

Pavel, misijonar v poganskem svetu, je iz svojega zapora nenehno molil za misijone. Močno je bil prepričan, in to upravičeno, da je molitev *nujno potrebna* za uresničitev misijonskega dela. Zato Papeške misijonske družbe (PMD) poleg materialnih darov vseskozi prosijo, naj se za misijone vedno tudi moli.

Učiti se moramo pri zgledu svetega Antona Marije Clareta, »duhovnega očeta Kube«, ki danes goduje. Preden se je odpravil na svoje misijonsko potovanje, je opravil tri ločena romanja: k Naši Gospe na stebru, zavetnici Španije; k Devici z Montserrata, zavetnici Katalonije; in k Mariji iz Fussimanye v bližini svoje vasi. Prav tam, pri Mariji, se je pripravljaj na poslanstvo, da bo z Božjo ljubeznijo 'vnel zemljo'.

Zato po njegovih stopinjah še naprej v molitvi izročajmo Gospodu misijone in sicer po posredovanju naše nebeške Matere Marije.

Petek, 25. oktober 2024

29. teden med letom – leto B

Ef 4,1-6; Ps 24; Lk 12,54-59

Ko se danes nekateri sprašujejo o smiselnosti misijonov, odgovarjamo: misijoni bodo vedno aktualni in se bodo nadaljevali tudi v prihodnosti. Če bo konec misijonov, v smislu oznanjevanja in širjenja evangelija, bo prenehala tudi Cerkev, saj je Cerkev po svojem bistvu misijonska (prim. AG 2).

To resnico jasno dokazuje pričevanje prvih apostolov. Sveti Pavel celo iz ječe poziva prebivalce Efeza, naj ostanejo predani »klicu, ki so ga prejeli«. Ta predanost je nujna, saj še vedno obstajajo ljudje, ki Kristusa še niso srečali in želijo videti Gospodovo obličje.

Vendar pa ne smemo pozabiti, na kar nas Gospod v današnjem evangeliju opozarja, da moramo razbirati znamenja časa. V spremenjenih razmerah se spremeni tudi pristop k misijonskemu delu. Mnoge mlade krajevne Cerkve so se danes že okrepile po številu duhovnikov in redovnikov. Na njih je, da najdejo najboljše poti, kako bo evangelij zaživel v njihovi domači kulturi. Po drugi strani Cerkev v Evropi doživlja nekakšno mrtvilo in pogrešamo pravi zagon. Zato molimo, da nas bo Sveti Duh vodil pri razbiranju znamenj časa in pri odkrivanju 'novih poteh' pri širjenju dobre novice.

Sobota, 26. oktober 2024

29. teden med letom – leto B

Ef 4,7-16; Ps 112; Lk 13,1-9

Vedno znova nas fascinira podoba Cerkev kot mozaika, v katerem ima vsak kamenček svoje mesto; ali podoba orkestra, v katerem vsakdo igra svoj instrument in ustvarja harmonično melodijo. A orkester se mora uglasiti, da bi njegove pesmi zvenele v lepši harmoniji. Te podobe nam odkrivajo različne pristope k enemu skupnemu poslanstvu. Sveti Pavel je v svojem misijonskem delovanju večkrat poudaril to resničnost. V današnjem prvem berilu nas spominja, da so eni apostoli, drugi preroki, tretji evangelisti, četrti pastirji in učitelji, vsi pa so poklicani, da kot en organizem gradijo Kristusovo telo – Cerkev.

Ta mozaik Cerkev je sestavljen iz dobrih in slabih; iz grešnikov in pravičnih. Pravzaprav se v vsakem od nas bije boj med grešnostjo in pravičnostjo. Vendar pa se s kesanjem nenehno očiščujemo. Bog, ki se je razodel kot 'usmiljen in milostljiv' (prim. 2 Mz 34,6), nas vedno vabi k spreobrnjenju in očiščenju, kot pravi tudi Gospod v evangeliju. S tem se Cerkev premika od slabega k dobremu, od dobrega k boljšemu in od boljšega k najboljšemu.

Naj Marija, Kraljica misijonov, še naprej posreduje za nas vse!

Nedelja, 27. oktober 2024

30. nedelja med letom – leto B

Jer 31,7-9; Ps 126; Heb 5,1-6; Mr 10,46-52

Klic zemlje, ki je hrepeni po ozdravljenju, pravičnosti, delitvi dobrin in miru, odmeva v klicu slepega iz današnjega evangelija. In Jezusov odgovor nas vabi k veselju in veri: »Zaupaj, vstani, kliče te!« V tem misijonskem mesecu molimo za vesoljne misijone, da svetu oznanimo Jezusa, vir življenja in odrešenja za človeštvo. Jezusova beseda deluje po vsem svetu. Kjerkoli jo oznanjajo in sprejmejo, lahko ozdravi in preoblikuje človeštvo sredi solz in vsakovrstnega trpljenja. Njegova beseda zbira in oblikuje ljudstvo vseh odrešenih!

Papež Frančišek nas spominja na razlog našega veselja: to ni le dobra novica ali lep dogodek. To je oseba Jezusa! Jezus je veselje. On je Bog, ki je postal človek in je prišel med nas! Vprašanje torej ni, ali je potrebno oznanjati, temveč *kako* je treba oznanjati. In ta »kako« je veselje. Jezusa oznanjamo z veseljem, ali pa ga ne oznanjamo [...] Nezadovoljen kristjan, žalosten ali nepotešen kristjan, ujetnik jeze ali zamere, preprosto ni prepričljiv. Tak bo govoril o Jezusu, a nihče mu ne bo verjel (25. kateheza papeža Frančiška o gorečnosti za evangelizacijo).

V današnjem sekulariziranem in tako ranjenem svetu zaradi vojn in delitev, pred nami stoji povabilo Očeta, ki je poslal svojega Sina, da nas reši: »Pojdite in povabite vse na svatbo!« (Mt 22,9). Mi smo priče, ki smo srečale Sina. On je uničil smrt in vstal v življenje. Mi smo se nahranili pri gostiji njegove navzočnosti in njegovega življenja v polnosti. Po vsaki evharistiji smo poslani v Kristusovem imenu: »Pojdite!« Z veseljem torej nosimo v sebi to navzočnost, da odidemo in postanemo njegovi oznanjevalci v tem svetu, v pričakovanju svetlobe in upanja.

Papež Frančišek pravi: »Srečanje z Jezusom vedno prinaša veselje in če se ne razveseliš, to ni pravo srečanje z Jezusom.« [...] Potopljeni v sedanje hitro in raztreseno vzdušje lahko tudi mi živimo vero s pritajenim občutkom zavrnjenosti in s prepričanjem, da ljudje evangelija niso več pripravljeni poslušati in da ga nima več smisla oznanjati. Lahko nas skuša ideja, da pustimo »druge« in sledimo le svoji poti. A ravno to je trenutek, ko se je treba vrniti k evangeliju, da bi odkrili, da je Kristus trajni izvir novosti (Veselje evangelija, 11).

Spričo čudežev, ki jih je Bog Oče storil v naših življenjih, naj nas ta misijonski mesec, ki se sklepa, spomni na naše poslanstvo, da oznanjamo in pričujemo o Jezusu. Povabilo, da bi bili ribiči ljudi, je namenjeno tudi nam: Jezus nas osebno kliče, da oznanjamo njegovo Besedo, da pričujemo zanj v situacijah vsakega dne, da živimo v pravičnosti in ljubezni, da skrbimo za trpeče. To je naše poslanstvo: da postanemo iskalci izgubljenih, stiskanih in razočaranih, da jim prinašamo ne sami sebe temveč tolažbo Besede,

oznanilo Boga, ki preoblikuje življenje; da jim prinašamo veselje spoznanja, da se Jezus obrača k vsakemu, da jim prinašamo lepoto besede: »Brat, sestra, Bog ti je blizu, poslušaj ga in našel boš čudoviti dar v njegovi Besedi!« (Nagovor papeža Frančiška, Nedelja Božje Besede, 22. januar 2023).

V teh zadnjih dneh misijonskega meseca se spomnimo teme: »Povabite in povabite vse na gostijo« (prim. Mt 22,9). »Kristusovi učenci-misijonarji imajo vedno v srcu skrb za vse ljudi v vseh socialnih in tudi moralnih stanjih. Prilika o gostiji nam govori, da so služabniki zbrali »vse, ki so jih našli, hudobne in dobre« (Mt 22,10). In ravno »ubogi in pohabljeni, slepi in hromi« (Lk 14,21), se pravi zadnji in odrinjeni iz družbe, so kraljevi posebni povabljeni. Na ta način svatbena gostija Sina, ki jo je Bog pripravil, ostane vedno odprta za vse, ker je njegova ljubezen do vsakega od nas velika in brezpogojna. »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se *nihče*, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16). Kdorkoli, vsak moški in vsaka ženska, je naslovnik Božjega povabila, da je deležen njegove milosti, ki spreminja in odrešuje. Potrebno je samo reči »da« temu Božjemu zastonskemu daru, ga sprejeti in mu pustiti, da nas spremeni, se obleči vanj kot v »svatovsko obleko« (prim. Mt 22,12).« (Poslanica papeža Frančiška za Svetovni dan misijonov 2024).

Ponedeljek, 28. oktober 2024

30. teden med letom – leto B

Praznik sv. apostolov Simona in Juda Tadeja

Ef 2,19-22; Ps 19; Lk 6,12-19

»Njihovo sporočilo gre po vsej zemlji.« To je povzetek junaških dejanj in misijonskih prizadevanj apostolov in prvih kristjanov. Danes praznujemo dva od teh velikih mož: svetega Simona in svetega Juda Tadeja, ki sta dala življenje za širjenje evangelija.

O tem velikem misijonskem poslanstvu je apostol poganov sveti Pavel rekel: »Nismo več tujci in priseljenci, temveč sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu« (Ef 2,19). Vsi smo poklicani v veliko Božjo družino, misijonsko oznanilo iz nas napravi eno Božje ljudstvo vernikov. Gre torej za poziv v »občestvo, k soudeležbi in poslanstvu«, kot poudarja sinodalno potovanje, ki ga Cerkev trenutno hodi. To je tudi spomin na misijonsko geslo »krščeni in poslani«, saj smo vsi krščeni tudi poslani oznanjati svojo vero in evangelij. Gospod nas vse, vsakega krščenega posebej kliče po imenu in nas pošilja delati v svoj vinograd. Pri tem velikem prizadevanju ne moremo sedeti križem rok v fotelju ali na klopci.

Na priprošnjo svetih Simona in Jude Tadeja naj vedno znova odgovorimo na Gospodov klicu k širjenju vesele novice do konca zemlje. To pa storimo s svojimi besedami, predvsem pa s svojimi dejanji.

Torek, 29. oktober 2024

30. teden med letom – leto B

Ef 5,21-33; Ps 128; Lk 13,18-21

Priliki o gorčičnem zrnju in kvasu nam kažeta, kako Božje kraljestvo raste počasi a zanesljivo. V njih odmeva znani rek svete matere Terezije iz Kalkute: »Poklicani smo delati majhne stvari z veliko ljubeznijo«.

Včasih se naša prizadevanja za evangelizacijo morda zdijo drobna in nepomembna, vendar so potrebna kot gorčično zrno in kvas, ki bosta kasneje vzknila, se dvignila in obrodila sadove. Naše misli in molitve so namenjene vsem velikim misijonarjem, ki včasih delajo v zelo težkih in zahtevnih razmerah, da bi ljudje slišali evangelij. Ta odgovornost je danes na nas, da podpremo njihova prizadevanja in jih še nadgrajujemo. Kot eno od sredstev lahko uporabimo misel, ki nam jo danes v prvem berilu podaja sveti Pavel, da postanemo ubogljivi in pokorni spodbudam Svetega Duha ter brezpogojno ljubimo Cerkev – Kristusovo telo. Naj nam Gospod pomaga zdaj in vedno!

Sreda, 30. oktober 2024

30. teden med letom – leto B

Ef 6,1-9; Ps 145; Lk 13,31-35

Podoba Jezusa kot potujočega pridigarja, ki potuje po mestih in vaseh, že od samega začetka ponazarja misijonsko pot Cerkve. Misijoni nikoli ne stagnirajo, ampak so dinamični.

Gospod tudi jasno pove, da misijoni niso safari ali turistično potovanje. Prej so povezani z izzivi in težavami. To je prizadevanje za prehod skozi ozka vrata.

Evangelist Luka nam pripoveduje, da se je Jezus na začetku svojega potovanja odpravil v Jeruzalem (Lk 9,51). Ko so mu zavrnil prehod skozi samarijansko vas, je izbral drugo pot in nadaljeval po svoji smeri. To je jasen znak, da je in bo poslanstvo vedno povezano z izzivi. Vendar pa zdravilo ni v tem, da bi odnehali, temveč da najdemo pogum in odkrijemo nove poti za nadaljevanje. Naj Gospod vsem misijonarjem podeli trdnost in pogum.

Četrtek, 31. oktober 2024

30. teden med letom – leto B

Ef 6,10-20; Ps 144; Lk 13,31-35

Sveti Pavel v sklepnem delu Pisma Efežanom spomni vernike v Efezu, naj črpajo moč pri Gospodu in v njegovi moči (prim. Ef 6,10). Z drugimi besedami, učenci morajo biti zasidrani v Gospodu, da bodo lahko premagali ovire, povezane z njihovimi misijonskimi prizadevanji. Na misel nam pridejo Gospodove besede v Janezovem evangeliju: »Jaz sem trta, vi mladike, brez mene ne morete roditi sadu.« (prim. Jn 15,5). Torej ne le, da premagamo »volkove« današnjega časa, ampak tudi obrodimo veliko sadov.

Poslanstvo pripada Gospodu. Zato je treba črpati moč iz njega z obhajanjem njegove besede in zakramentov, zlasti svete evharistije. V preizkušnjah je treba za misijone darovati molitve in maše. Naša odgovornost je, da darujemo in prosimo za maše za tiste, ki delajo na misijonskih področjih. Kristusova daritev v sveti maši je neprecenljiv duhovni zaklad in vir milosti. Hkrati so mašni nameni tudi dragocena podpora duhovnikom v misijonih. Naj Gospod še naprej vodi, blagoslavlja in ohranja vse misijonarje pod svojim varstvom.